

Over zwarte kraaien gezien vanuit mijn flat

Door J. Boer

Wij wonen in een flat van vier woonlagen, met op vijftig meter afstand nog zo'n gebouw en daartussen garages voor zeven auto's, met een gezamenlijke inrit. Verder rondom veel gazon en heesters, doorsneden door een straat.

Wij hebben al een jaar of tien twee zwarte kraaien (een paar?) als geregelde gasten op het dak van de garage. Dit dak is plat, waardoor er na regen wel enige dagen lang plasjes water op blijven staan. Winter en zomer door gooi ik uit ons keukenraam een paar sneedjes brood op dit dak en daar komen deze twee kraaien steeds op af. Het is, dacht ik, vrij uitzonderlijk dat zwarte kraaien zo geregeld in een woonwijk van een stad komen en zich vrijelijk op zo'n laag dak wagen.

Als er eens een stuk brood op de inrit voor de garages valt, wordt dit prompt meegenomen naar het dak van de garages en daar opgepeuzeld. Het zijn, voor ons gevoel, altijd dezelfde twee zwarte kraaien, in sommige jaren in de zomer vergezeld door enkele jongen. Het aantal jongen schommelt van één tot vijf. Duidelijk is er onderscheid in gedrag en grootte tussen ouders en jongen. De laatste zijn ietwat onvolgroeid en ze bedelen nog voortdurend om voedsel, ook als dit vlak voor hun snavel ligt. Altijd begint de oudervogel dan met het sneedje uit elkaar te trekken en de brokken om zich heen te gooien. Daarna begint hij er pas van te eten. Is soms het brood wat droog, dan nemen ze het in de bek en lopen er mee naar een regenplasje, waar het in wordt gelegd. Pas daarna wordt het uit elkaar getrokken en opgegeten.

Dit jaar zijn er drie jongen. Wanneer ze, zoals nu, nog klein zijn en voortdurend bedelen, doen ze dit bij beide ouders. Maar het mannetje vertoont weinig bereidheid tot voeren. Het jaagt de jongen voortdurend weg. Trouwens, hoewel het wijfje niet wordt weggejaagd, moet het toch wachten, tot het mannetje enige brokken heeft losgescheurd en om zich heen gestrooid. Daarvan mag ze dan wel wat nemen, maar ze wordt op een afstand gehouden.

Bij het wijfje bedelen de jongen wel met succes, althans meestal. Merkwaardig is dat als het mannetje met een brok brood in de snavel weg vliegt, de jongen er wél achteraan gaan.

De band tussen ouders en jongen verdwijnt in de loop van de herfst geleidelijk. Na Nieuwjaar zien we nooit meer jongen met hun ouders mee komen.

Andere kraaien zien we hier nooit. Er leven hier in de naaste omgeving nogal wat kauwtjes; zeker een dertig paar. Maar die wagen zich zelden op de garages of op de daken van de flats. Komt er een kraai aanvliegen, dan verdwijnen onmiddellijk alle andere vogels, ook huismussen, merels, spreuwen of houtduiven.

• J. Boer, Gabriëlstraat 57³, Arnhem